

— Teine väide käsitleb õigusnormi rikkumist EÜ artikli 87 lõike 1 ja ühenduse kohtupraktika kohaldamisel seoses tõendamiskoormisega, seda seoses sellega, et komisjon määratles vaidlusaluse meetme riigiabina EÜ artikli 87 lõike 1 tähenduses, samuti vaidlustatud kohtuotsuse põhjendamata. Esimese Astme Kohus eksis eeskätt leides, et mitte komisjonil, vaid Itaalia Vabariigil ja kolmandatel huvitatud isikutel lasub kohustus tõendada seda, et EÜ artikli 87 lõike 1 kohaldamise eeldused ei olnud täidetud seoses teatud maksusoodustusi saavate ettevõtjate või tegevusalade kategooriatega, tehes sellest järelduse, et vaidlustatud otsusega ei rikutud EÜ artikli 87 lõiget 1 ega võrde kohtlemise põhimõtet ning et otsus ei olnud vastuoluline ega põhjendamata. Esimese Astme Kohus jättis lisaks vastamata apellandi poolt hagiavalduses tõstatatud etteheited, mis puudutas EÜ artikli 87 lõike 1 rikkumist seoses mittediskrimineerimise põhimõttega ja põhjenduse ilmselge vastuolulisusega seoses EÜ artikli 86 lõike 2 kohase erandi uurimisega.

— Kolmas väide käsitleb faktiliste asjaolude ning tõendite moonutamist ning õigusnormi rikkumist seoses menetluskohustuste ning komisjonil lasuva hoolsa ning erapooletu uurimise kohustuse järgimisega. Esimese kohtuastme menetluse raames esitatud tõenditest tuleneb nimelt, et Esimese Astme Kohus moonutas tema käsutuses olevaid faktilisi asjaolusid ja tõendeid ning rikkus tõsiselt õigusnormi jättes tähelepanuta asjaolu, et komisjon ei olnud täitnud menetluskohustusi ning hoolsa, tähelepaneliku ning mittediskrimineeriva uurimise kohustust, mis tal lasub oma EÜ artiklitest 87 ja 88 tuleneva pädevuse teostamisel.

— Neljas väide käsitleb õigusnormi rikkumist ning samuti vaidlustatud kohtuotsuse põhjenduse puudulikkust ning vastuolulisust seoses vaidlusaluse otsuse põhjenduse puudulikkuse hindamisega; seda seoses komisjoni 29. augusti ja 29. oktoobri 2001. aasta kirjade õigusliku tähendusega vaidlusaluste maksusoodustuste mõju konkurentsile ja kaubavahtusele käsitlevate nõuete uurimist puudutavas. Asutamislepingus ette nähtud riigiabi kontrollsüsteemi aluseks olevate õigusnormide ning põhimõtete arvestades on Esimese Astme Kohu seisukoht ekslik ning põhjendamata punktides, milles: i) järeldatakse, et vaidlustatud otsuse põhjendus on piisav selleks, et Itaalia ametiasutused saaksid määratleda ettevõtjad, kes on kohustatud saadud abi vaidlustatud otsuse alusel tagasi maksta; ii) minimiseeritakse komisjoni poolt Itaalia ametiasutustele 29. augusti ja 29. oktoobri 2001. aasta kirjades esitatud viidete ja täienduste õiguslikku tähendust määratledes nimetatud kirjad aktidena, mis kuuluvad komisjoni ja siseriiklike ametiasutuste lojaalse koostöö valdkonda.

⁽¹⁾ Komisjoni 25. novembri 1999. aasta otsus 2000/394/EÜ, mis puudutab abimeetmeid, mis on Venezia ja Chioggia territooriumil tegutsevate ettevõtjate kasuks ette nähtud seadustega nr 30/1997 ja nr 206/1995, millega kehtestatakse sotsiaalmaksuvähendused (EÜT 2000, L 150, lk 50).

Eelotsusetaotlus, mille esitas Conseil d'État (Prantsusmaa) 2. märtsil 2009 — Graphic Procédé versus Ministère du budget, des comptes publics et de la fonction publique

(Kohtuasi C-88/09)

(2009/C 113/44)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Conceil d'État

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Graphic Procédé

Vastustaja: Ministère du budget, des comptes publics et de la fonction publique

Eelotsuse küsimus

Milliste kriteeriumide alusel määratakse kindlaks, kas reprograafia on kaubatarne või teenuste osutamine [nõukogu 17. mai 1977. aasta kuuenda direktiivi 77/388/EMÜ kumuleeruvate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta — ühine käibemaksusüsteem: ühtne maksubaas tähenduses] ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ EÜT L 145, lk 1; ELT eriväljaanne 09/01, lk 23.

2. märtsil 2009 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Prantsuse Vabariik

(Kohtuasi C-89/09)

(2009/C 113/45)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: G. Rozet ja E. Traversa)

Kostja: Prantsuse Vabariik

Hageja nõuded

— tuvastada, et kuna Prantsuse Vabariik on kehtestanud eeskirja, mille kohaselt võib mittebioloogide osalus ja seega hääleõigus biomeditsiiniliste analüüside laboratooriumeid haldavates vabade elukutsete valdkonna piiratud vastutusega äriühingutes (pr k *Société d'Exercice Libéral à Responsabilité Limitée*) olla kuni üks neljandik, ning eeskirja, mis keelab omada osalust rohkem kui kahes äriühingus, mis on loodud eesmärgiga hallata ühiselt ühte või mitut biomeditsiiniliste analüüside laboratooriumi, siis on Prantsuse Vabariik rikkunud EÜ artiklist 43 tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Prantsuse Vabariigilt.